

som et Tillæg til Lønningen, at de vare „demoraliserende i sig selv, fordi det afhæng af Gunst og Naade og blev saa meget misligere i sine Virkninger, som det gerne tilstodes dem, der mest paatrængende fordrede det, og hvis Overhæng det derfor var Bestyrelsen mest magtpaaliggende at købe sig fri for, forudsat at det ellers var Kunstnere, hvis Tjeneste var uundværlig“. Jeg tror, at denne Mand, som dog kender en Del til disse Forhold, har Ret i, at de Gratifikation, der uddeles paa denne Maade, saa langt fra virke gavnlige, at de i det hele og store virke demoraliserende. Det er jo at sætte en Præmie paa, at Skuespillerne spille „den indbildt syge“ for paa den Maade at opnaa et Gratiale for, som det hedder, at redde Forestillingen. Ud fra saadanne Betragtninger har det ærede Medlem (Neergaard) og jeg ikke kunnet finde, at der var tilstrækkelig Grund til at give Teaterledelsen den Tillidsærklæring, her er Tale om. Imidlertid, Flertallet i Udvalget mener egentlig det samme som vi, hvilket jo viser sig derved, at vi alle vare enige om at indstille det til Forkastelse ved 2den Behandling, og da Flertallet nu foreslaar, at disse 4000 Kr. skulle sættes „ekstraordinært“, skal jeg ikke gøre mere ud deraf. Jeg tillægger det ikke nogen stor Vægt, at man sætter „ekstraordinært“. Thi ganske vist er det Meningen, at man kun vil give det for et Aar, men Finansloven vrimer jo af saadanne Poster, som man har betegnet som „ekstraordinære“, men som desuagtet blive ved at staa der i lange, lange Tider. Det, som for mig er Hovedsagen, er, at jeg haaber, vi under Forhandlingerne her ville faa en lignende Udtalelse fra den højtærede Minister, som vi fik i Finansudvalget, om hans Villighed til at tage hele Teaterspørgsmaalet op til Behandling, saaledes at vi kunne komme bort fra den utaalelige Tilstand, hvorunder vi nu saa længe have levet.

K. M. Klausen: Der er et Forslag, stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget, som gaar ud paa at yde en Understøttelse paa 400 Kr. til afdøde Kultusminister Bjerres Enke. Dette Forslag har det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke kunnet tiltræde. For det første kan jeg ikke se, at denne Mand har indlagt sig saa særlig store Fortjenester af vort Samfund, at der skulde ydes ekstraordinær Understøttelse til hans Enke, og for det andet forekommer det mig, at denne Enke nyder

samme Ret og samme Pension, som andre Embedsmænds Enker faa. Jeg kan derfor ikke indse, at der er nogen Grund til at forhøje Kontoen med 400 Kr. og vil anbefale, at vi stemme derimod.

Hvad dernæst angaar det Punkt, som den ærede sidste Taler omtalte, Gratifikationerne ved det kgl. Teater, maa jeg sige, at jeg i mangt og meget kan tiltræde, hvad han udtalte. Forslaget var jo fremme ved 2den Behandling, men blev den Gang forkastet her i Folketinget. Ministeren fremsætter nu Forslaget paa ny. Jeg anser det ogsaa for meget uheldigt for Folketinget, naar det først en Gang har forkastet et Forslag, saa at tiltræde det, naar det kommer igen ved 3die Behandling. Naar det Mindretal, hvortil jeg hører, alligevel er gaaet med hertil, ligger det i, at der er nogen Forskel paa Forslaget nu og den Gang, idet det nu fremtræder som ekstraordinært, det vil sige et Forslag, som vedtages for i Aar. Naar vi gaa med til det i Aar, ligger der deri fra vor Side et Varsko om, at vi ikke ønske at gaa videre ad denne Vej. Ligesom den ærede foregaaende Taler finder jeg, at det er en særdeles uheldig Lønningsmaade, og at vi skulle se at komme bort fra disse Gratifikation. Gennemlæser man Listen over, hvorledes de uddeles, vil det vise sig, at det er nogle ganske enkelte Personer, der oppebære det meste af disse 4,000 Kr.

Der er endelig et Par mindre Forslag, som Mindretallet ligeledes er gaaet imod, nemlig 300 Kr. til akademisk Rokklub, med Hensyn til hvilket Beløb det hedder, at der i Aar skal finde en Match Sted mellem de skandinaviske akademiske Rokklubber, og at der hertil skulde ydes en Bevilling paa 300 Kr. Hvis man gaar ind paa denne Bevilling, forekommer det mig, at der skabes et Præcedens for, at alle de andre Rokklubber, hvoraf der findes en Mængde rundt omkring i Landet, med lige saa stor Ret kunde komme til Staten og forlange dens Støtte, naar de skulde afholde en Match med andre Rokklubber. Det synes jeg ikke, vi skulle komme ind paa. Det er meget godt og fornøjeligt, at de unge Mennesker dyrke Sport, men jeg synes, at en Sport som denne meget godt

Rettelser.

Sp. 4224, L. 7 f. n.: „faa“; læs: „kunne faa“.
— 4229, L. 23 f. 6: „Højrup“; læs: „Sjørup“.